P-3087/93

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VARAŽDINU

30. 12. 1994

BROJ: XVII P.1343/94-18

P R E S U D A

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

Općinski sud u Varaždinu, u vijeću sastavljenom od suca toga suda KOntrec Damira, kao predsjednika vijeća te sudaca porotnika Martinović MIleta i Polanščak Agate, kao članova vijeća u pravnoj stvari tužitelja Države Republike Hrvatske, zastupane po Javnom prabobraniteljstvu Republike Hrvatske iz Zagreba, protiv tuženih Petrović Zorana i Petrović Dragice, nepoznatih prebivališta i boravišta, te oboje tuženi zastupani po staratelju za poseban slučaj Marku Lapaine, odvjetniku iz Varaždina, radi otkaza stanarskog prava nakon održane glavne rasprave održane 2. prosinca 1994.g. u prisutnosti zamjenika zakonskog zastupnika tužitelja i staratelja za poseban slučaj tuženih, istog dana

p r e s u d i o j e

I/ **U s v a j a s e** otkaz stanarskog prava u odnosu na tužene Petrović Zorana i Dragicu, te se nalaže tuženima da se isele iz stana koji se nalazi u Varaždinu, Masarikova 6, a koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje, ostave, predsoblja, kupaonice i podruma u ukupnoj površini od 63 m², te da taj stan slobodan od osoba i stvari predaju u posjed tužitelju Republici Hrvatskoj, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom izvršenja.

Obrazloženje

Tužitlej je protiv tuženih podnio kod ovog suda tužbu radi otkaza stanarskog prava na dvosobnom stanu u VAraždinu, u Masarikovoj ulici br. 6. U tužbi se navodi da su tuženici nositelji stanarskog prava na tom stanu, pa kako oni sudjeluju u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske, stekli su se uvjeti za otkaz stanarskog prava u smislu čl. lo2 A Zakona o stambenim odnosima. RAdi toga se predlaže da sud usvoji postavljei tužBeni zahtjev.

U odgovoru na tužbu staratelj za poseban slučaj iznosi navode tužbe ističući da činjenično stanje u pogledu neprijateljske djelatnosti tuženika nije ničim dokazano. RAdi toga se navodi da su tuženici dobrovoljno otišli na privremeni rad u inozemstvo odnosno da se nalaze na višemjesečnom izletu. Isto tako staratelj smatra da postojanje protudržavne djelatnosti tuženika bi trebalo dokazati pravomoćnom krivičnom presudom.

VAlja istaći da je rješenjem Centra za socijalni rad Varaždin od 2o. prosinca 1993.g. tuženima s obzirom da su nepoznatog boravišta duže od 6 mjeseci postavljen staratelj za poseban slučaj primjenom čl. 215 st. 1 i čl. 172 st. 1 Zakona o braku i porodičnim odnosima. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u rješenje (list 2 spisa), ugovor o korištenju stana (list 3-5 spisa), prijedlog komisije (list 6-7 spisa), tabelu (list 8 spisa), rješenje o postavljenu staratelja za poseban slučaj (list 15 spisa), zaključak (list 24 spisa), zapisnik (list 25-26 spisa), dopis Policijske uprave (list 38-4o spisa), zaključak (list 41-46 spisa). Osim toga u dokaznom postupku saslušani su svjedoci Podolski Stjepan, te sinovi tuženika Petrović Predrag i Petro vić Nenad. DRuge dokaze stranke nisu predlagale.

Valja naglasiti da se staratelj za poseban slučaj tuženih protivio saslušanju gore navedenih svjedoka, koje protivljene u ovom predmetu nije mogao prihvatiti osnovanim. Naime svjedočki iskazi su jedno od dokaznih sredstava, pa svaka stranka ima pravo predlagati svjedoke na okolnosti koje su relevantne u konkretnom slučaju.

Predmet ovog postupka predstavlja otkaz stanarskog prava u odnosu na oboje tuženih a u svezi stana u Varaždinu, Masarikova ulica br. 6 i to zbog kako se tvrdi neprijateljske djelatnosti. TAkav otkazni razlog predvidjen je u čl. lo2 A Zakona o stambenim odnosima RH.

Pitanje koje prije svega treba razmotriti da li za postojanje i osnovanost ovakovog otkaznog razloga je potrebno postojanje pravomoćne krivične presude, kojom bi bila utvrdjena neprijateljska djelatnost plrotiv Republike Hrvatske, kako to tvrdi staratelj za poseban slučaj ili se pak i usprkos nepostojanja takove odluke ovakova činjenica može dokazivati u parničnom postupku. Pravno je shvaćanje ovoga suda da nije potrebno da se, s obzorom na poznatu situaciju u svezi agresije na Republiku Hrvatsku, svaka neprijateljska djelatnost i svaki konkretni slučaj mora verificirati kroz krivični postupak, jer nije niti teoretski moguće da se svi pripadnici neprijateljske vojske krivično pravno sankcioniraju. Medutim to ipak ne znači da u konkretnom slučaju se ne bi moglo dokazivati da je netko bio pripadnik bivše JNA i kao takav sudjelovao u neprijateljskoj vojsci, jer i takovo sudjelovanje po mišljenju ovoga suda znači neprijateljsku djelatnost. Gore navedeno sud smatra za potrebnim istaći zbog navoda koje je u odgovoru na tužbu dao staratelj za poseban slučaj.

Nije sporno da su prvo i drugo tuženi od bivše JNA dobili na korištenje predmetni stan u Varaždinu, te da su u skladu s važećim propisima stambenog prava isti useljenjem u stan stekli svojstvo sunositelja stanarskog prava. Zajedno s njima u stanu je živjela njihova kći i njihova dva sina, koji su saslušani kao svjedoci u ovom predmetu.. Isto tako nije sporno da je u vrijeme početka agresije na RH I-tuženi Petrović Zoran bio aktivni pripadnik bivše JNA i da je bio zaposlen u vojarni u OPtujskoj ulici u Varaždinu.

Isto tako nije sporno da je on zajedno sa svojom suprugom i djecom negdje u mjesecu kolovozu 1991.g. napustio teritorij RH i otišao živjeti u SRbiju u mjesto SVetozarevo, koje se sada zove Jagodina.

Sporno je medutim da li je isti sudjelovao u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske isto kao i II-tužena, pa da li su se stekli uvjeti za davanje otkaza stanarskog prava zbog razloga iz čl. lo2 A Zakona o stambenim odnosima.

Naime, u smislu čl. 1o2 A st. 1 Zakona o stambenim odnosima stanarsko pravo prestaje onima koji su sudjelovali ili sudjeluju u neprijateljsko djelatnosti protiv Republike Hrvatske. U st. 2 pak je propisano da vlasnik stana, nakon sudske odluke o otkazu ugovora o korištenju stana, odlučiti će o davanju na korištenje dotičnog stana članovima porodičnog domaćinstva ili drugog odgovrajućeg stambenog prostora.

IZ iskaza saslušanog svjedoka Petrović Predraga, sina tuženih, proizlazi da je tijekom 1991.g. I-tuženi Petrović Zoran radio kao zastavnik u vojarni "Kalnički partizani" u Varaždinu i da je on zajedno s obitelji početkom kolovoza 1991.g. napustio Republiku Hrvatsku. Nadalje, iz njegova iskaza proizlazi da je u početku I-tuženi bio nešto bolestan, a da je nakon toga radio u Čupriji i to u JNA sve do ol. siječnja 1994.g., kada je otišao u mirovinu. Iz iskaza pak svjedoka Petrović Nenada proizlazi da je kao aktivni pripadnik JNA I-tuženik sudjelovao u napadu na Republiku Sloveniji gdje je čak bio i zarobljen, a da se tuženi po odlasku u Srbiju više nije htio vratiti u Varraždin kako ne bi morao sudjelovati unapadu.

Ovakovi iskazi navedenih svjedoka u suglasnosti su sa izvještajem PU Varaždinske (list 38-4o spisa), pa iz toga proizlazi zaključak da je sve do ol. siječnja 1994.g. I-tuženi bio zaposlen u JNA. PO mišljenju ovoga suda upravo ta činjenica, neovisno od toga da li je sudjelovanje u neprijateljsko vojsci bilo aktivno ili pasivno, govori u prilog osnovanosti tužbenog zahtjeva, jer je nesporno da je sve do ol. siječnja 1994.g. I-tuženi Petrović Zoran bio u aktivnoj službi u JNA. JNA je pak počela i izvršila agresiju na REpubliku Hrvatsku, pa čak i okupirala djelove njezina teritorija, što pak znači da se radi o neprijateljskoj vojsci i da sudjelovanje I-tuženika u njezinim redovima govori u prilog njegovom sudjelovanju u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske.

Iskaz svjedoka POdolski Stjepana je irelevantan u ovom predmetu a to iz razloga što se je isti u predmetnu zgradu u Masarikovoj ulici u Varaždinu uselio tek u mjesecu svibnju 1992.g., a kada su I- i II-tuženi već napustili teritorij Republike Hrvatske.

Zajedno s I-tuženikom teritorij Republike Hrvatske je napustila i II-tužena za koju sud nema pobližih saznanja o njezinom djelovanju. Međutim predmetni stan dodjeljen je na korištenje I-tuženiku a II-tužena je stekla svojstvo sunositelja stanarskog prava brakom i useljenjem u predmetni stan. Primjenjujući analogno tumačenje st. 2 čl. 1o2 A ZSO-a može se zaključiti da utvrđenjem neprijateljske djelatnosti I-tuženika protiv Republike Hrvatske stanarsko pravo prestaje i II-tuženoj, jer je u smislu st. 2 citiranog članka po otkazu stanarskog prava vlasnik stana ovlašten odrediti kojem od čalanovima porodičnog domaćinstva će se dati taj stan na korištenje, ili pak koji drugi odgovarajući stambeni prostor.

RAdi svega navedenog ovaj sud smatra da su u konkretnom slučaju ispunjeni svi uvjeti za davanje otkaza stanarskog prava na predmetnom stanu u Varaždinu u Masarikovoj 6, radi čega je valjalo tužbeni zahtjev usvojiti, i naložiti tuženicima da predmetni stan slobodan od osoba i stvari predaju Republici Hrvatskoj na korištenje, a po pravomoćnosti ove presude.

Odluku o troškovima sud nije donosio s obzirom da tužitelj nije postavio odredjeni zahtjev za naknadu parničnih troškova.

U Varaždinu, 2. prosinca 1994.g.

Predsjednik vijeća:
KOntrec Damir v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima praov izjaviti žalbu u roku od 15 dana, računajući od dana primitka pismenog otpravka presude. Žalba se podnosi u 3 primjerka pismeno ili usmeno na zapisnik kod suda, putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud u Varaždinu.

DNA:

1. Lapaine Marko, odvjetnik iz Varaždina
2. Javno pravobraniteljstvo Republike Hrvatske, Zagreb

Sukladnost ovog otpravka s izvornikom ovjerava

Upravitelj sudske pisarnice

Republika Hrvatska
OPĆINSKI SUD U VARAŽDINU

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U VARAŽDINU

Broj: Gž.403/95-2

REPUBLIKA HRVATSKA
JAVNO PRAVOBRANITELJSTVO
ZAGREB
04. 05. 1995

OPĆINSKI SUD
u Varaždinu
Primljeno:
dne 10 -04- 1995

P R E S U D A

U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Županijski sud u Varždadinu u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda i to Dubravke Vinceković, kao predsjednika vijeća, te Vere Jagetić i Božidara Slavnić kao članova vijeća u pravnoj stvari tužitelja DRŽAVE REPUBLIKE HRVATSKE zastupane po po javnom pravobraniteljstvu Republike Hrvatske iz Zagreba, protiv tuženih PETROVIĆ ZORANA i PETROVIĆ DRAGICE nepoznatih prebivališta i boravišta, te oboje zastupanih po staratelju za poseban slučaj Marku Lapaine odvjetniku iz Varaždina, radi otkaza stanarskog prava, povodom žalbe tuženika izjavljene protiv presude Općinskog suda u Varaždinu broj P.1343/94-18 od 02. prosinca 1994. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 28. ožujka 1995. godine,

p r e s u d i o j e :

Žalba tuženika odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Varaždinu broj P.1343/94-18 od 02. prosinca 1994. godine.

Obrzaloženje:

Pobijanom presudom usvojen je otkaz stanarskog prava u odnosu na tužene Petrović Zorana i Petrović Dragicu, te je naloženo tuženima da se isele iz stana koji se nalazi u Varaždinu, Masarikova kbr. 6, a koji se sastoji od dvije sobe, kuhinje, ostave, predsoblja, kupaonice i podruma u ukupnoj površini od 63 m2, te da taj stan slobodan od osoba i stvari predaju u posjed tužitelju.

Navedenu presudu pobijaju tuženici zastupani po staratelju za poseban slučaj pravodobno izjavljenom žalbom zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, te pogrešne primjene materijalnog prava sa prijedlogom da se pobijana presude ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnešen.

Žalba nije osnovana.

Broj:Gž.403/95-2

Glede žalbenog razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka koju žalitelji nalaze u tome da je obrazloženje pobijane presude suprotno izreci valja reći da navedeni žalbeni razlog ovaj sud ne prihvaća osnovanim. To stoga što nije točna tvrdnja tuženika da je obrazloženje pobijane presude suprotno izreci, a ispitivanjem pobijane presude u smislu odredbe čl. 365 st. 2 preuzetog Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP), ovaj sud je utvrdio da nije počinjena niti bilo koja druga bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st. 2 točka 1-13, preuzetog ZPP-a na koje povrede ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Nije osnovan niti žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava jer je prvostupanjski sud, po ocjeni ovoga suda udovoljavajući tužbenom zahtjevu tužitelja pravilno primjenio materijalno pravo.

Prvostupanjski sud je za svoje gledište u ovoj pravnoj stvari nakon provedenog postupka i ocjene izvedenih dokaza utvrdivši na pravilan način i u potpunosti sve relevantne činjenice dao iscrpne i uvjerljive razloge koje prihvaća i ovaj sud i koji ne mogu biti dovedeni u sumnju niti žalbenim navodima tuženika.

Naime, u konkretnom slučaju tužitelj svoju tužbu za otkaz stanarskog prava tuženicima temelji na otkaznom razlogu sudjelovanja u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske predviđeno odredbom čl. 102-a Zakona o stambenim odnosima (dalje: ZSO).

Prvostupanjski sud je utvrdio, iz rezultata provedenih dokaza, a što ne osporavaju niti tuženici u svojim žalbenim navodima da je prvotuženik Zoran Petrović bio aktivni pripadnik bivše JNA prije početka agresije na Republiku Hrvatsku sve do 01. siječnja 1994. godine kada je otišao u mirovinu. Utvrdio je nadalje da je prvotuženk zajedno sa svojom suprugom II tuženom i ostalim članovima svoje porodice početkom kolovoza 1991. godine napustio Republiku Hrvatsku, otišavši u Srbiju, gdje je prvotuženik nastavio raditi u Čupriji, kao aktivni pripadnik JNA, a da su se njegovi sinovi Petrović Nenad i Petrović Predrag još iste godine vratili u Republiku Hrvatsku i zadržali se u predmetnom stanu u kojem se još i danas nalaze.

Da je prvotuženik do 01. siječnja 1994. godine bio aktivni pripadnik JNA nedvojbeno proizlazi iz iskaza svjedoka Petrović Predraga i Petrović Nenada, sinova tuženika. kao i iz dokumentacije koju je prezentirao tužitelj i koja se nalazi u spisu.

Kraj takovog stanja stvari prvostupanjski sud je, po ocjeni ovoga suda, pravilno zaključio da su u konkretnom slučaju ispunjeni svi uvjeti za davanje otkaza stanarskog prava na predmetnom stanu u smislu odredbe čl. 102-a ZSO. Naime, i po mišljenju ovoga suda pripadnost neprijateljskoj vojsci koja je izvršila agresiju na Republiku Hrvatsku i okupirala dijelove njezina teritorija može se okvalificirati kao sudjelovanje u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske u smislu citirane zakonske odredbe bez obzira da li je osoba u aktivnoj službi u JNA izravno sudjelovala u vojnim operacijama na teritoriju Republike

Hrvatske. To se ističe iz razloga što tuženici po svom staratelju tvrde da je prvotuženik kao pripadnik JNA sudjelovao u ratnim operacijama protiv Republike Slovenije, ali ne i u operacijama protiv Republike Hrvatske, koju je napustio prije početka agresije otišavši u Srbiju.

Valja još navesti da za postojanje i osnovanost otkaznog rzaloga u smislu čl. 102-a st. 1 ZSO-a, nije potrebno dokazati neprijateljsku djelatnost protiv Repbulike Hrvatske pravomoćnom krivičnom presudom, jer to niti ne predviđa odredba rečenog Zakona. Dovoljno je stoga, ovakovu činjenicu dokazivati u parničnom postupku drugim dokaznim sredstvima predviđenim Zakonom o parničnom postupku, a što je i učinjeno u ovoj pravnoj stvari i dokazano kako je već naprijed navedeno da je prvotuženik bio pripadnik neprijateljske vojske u vrijeme agresije na Republiku Hrvatsku i prema tome da je sudjelovao u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske.

Što se tiče drugotužene Dragice Petrović za koju nema dokaza o njezinom sudjelovanju u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske valja reći da se citirana zakonska odredba u smislu koje su ispunjeni uvjeti za davanje otkaza stanarskog prava odnosi i na nju jer ista kao sunositelj stanarskog prava koje svojstvo je stekla brakom sa prvotuženikom, dijeli sudbinu prvotuženika za kojega je utvrđeno da je sudjelovao u neprijateljskoj djelatnoti, dok će za ostale članove porodičnog domaćinstva odgovarajuću odluku donijeti tužitelj nakon pravomoćnosti presude, a u smislu stava 2 članka 102-a ZSO-a.

Glede prigovora staratelja tuženika da je u ovoj pravnoj stvari, zadovoljenja pravnog poretka radi, bilo potrebno izmijeniti pravni osnov tužbenog zahtjeva zbog nesporne činjenice da tuženici ne koriste stan dulje od šest mjeseci, pa da je s tog osnova bilo moguće otkazati stanarsko pravo valja odgovoriti da u ovom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za otkazni razlog sukladno odredbi čl. 99 st. 1 ZSO-a. Naime, prema rečenoj odredbi stanaru se može dati otkaz stanarskog prava kad on i članovi njegova porodičnog domaćinstva koji zajedno s njim stanuju, prestanu koristiti stan neprekidno duže od šest mjeseci. No, iz sadržaja spisa veoma jasno proizlazi da ovaj otkazni razlog nije ostvaren jer su se članovi porodičnog domaćinstva nositelja stanarskog prava još tijekom 1991. godine vratili u predmetni stan i nastavili ga koristiti. Prema tome, ni u kojem slučaju nisu ostvarene pretpostavke za otkaz stanarskog prava zbog nekorištenja stana, nego upravo pretpostavke za otkaz stanarskog prava u smislu odredbe čl. 102-a st. 1 ZSO-a.

Kako na temelju svega naprijed izloženog nije osnovan žalbeni razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka, a niti žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava valjalo je žalbu tuženika odbiti i pobijanu presudu potvrditi temeljem odredbe čl. 368 preuzetog ZPP-a.

U Varaždinu, 28. ožujka 1995. godine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:
Dubravka Vinceković, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom

Županijski sudac

Broj:XIII.P.663/08-9

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI DRŽAVNO ODVJETNIŠT
GRAĐANSKO - UPRAVNI ODJEL
U VARAŽDINU

Primljeno:	20 -10- 2009		
Org. jed	Broj	Prilog	Vrijedno
	P-DO-41/08		

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Varaždinu, po sucu toga suda Dubravki Bosilj, u pravnoj stvari **I-tužitelja NENADA PETROVIĆ i II-tužitelja PREDRAGA PETROVIĆ** oboje iz Varaždina, Masarykova 6, zastupanih po punomoćnicima Zajedničkog odvjetničkog ureda Tušek i Parša, odvjetnicima iz Varaždina, protiv **tuženog REPUBLIKA HRVATSKA, MINISTARSTVO OBRANE** zastupanog po Općinskom državnom odvjetništvu u Varaždinu, Građansko - upravni odjel, radi nadomještaja ugovora, nakon zaključene glavne javne rasprave dana 01. listopada 2009.g. u prisutnosti stranaka te objave presude dana 15. listopada 2009.g., u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja, a u odsutnosti zakonskog zastupnika tuženog donio je slijedeću

p r e s u d u

I/ Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koja glasi:

„U cijelosti se nadomješta ugovor o korištenju stana između tuženika REPUBLIKE HRVATSKE, MINISTARSTVO OBRANE kao vlasnika stana i tužitelja, NENADA PETROVIĆA I PREDRAGAPETROVIĆA iz Varaždina, Masarykova 6 kao korisnika nastavnog sadržaja:

Uvodne konstatacije

Korisnici, Nenad i Predrag Petrović, članovi su obiteljskog domaćinstva Zorana i Dragice Petrović kojima je presudom Općinskog suda u Varaždinu P.1343/95 od 02.12.1994.g., primjenom čl. 102. a st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o stambenim odnosima oduzeto stanarsko pravo nad stanom korištenje kojega je predmet ovog Ugovora.

Ugovorne strane suglasno utvrđuju da zaključenjem ovog Ugovora, vlasnik stana, Republika Hrvatska ispunjava obvezu propisanu odredbom čl. 102.a Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o stambenim odnosima.

Predmet ugovora

Članak 1.

Vlasnik, Republika Hrvatska, daje na korištenje, a Korisnici, Nenad i Predrag Petrović, primaju na korištenje stan u zgradi sagrađenoj na čkbr. 1920/4 u Varaždinu, Masarykova 6.

Stan se nalazi na 3. katu, a sastoji se od:
- *dvije sobe,*
- *kuhinje,*
- *ostave,*
- *predsoblja*
- *kupaonice*
- *podruma*

Ukupna površina stana iznosi 63 m2.

Trajanje ugovora

Članak 2.

Ugovor se sklapa na neodređeno vrijeme i trajnog je karaktera.

Naknada za korištenje

Članak 3.

Naknada za korištenje stana iznosi 134,11 kuna mjesečno.

Korisnici se obavezuju naknadu plaćati mjesečno unaprijed do svakog 15. u mjesecu za tekući mjesec.

Posjed stana

Članak 4.

Ugovorne strane suglasne su u konstataciji da Korisnici već dugi niz godina posjeduju i koriste predmetni stan.

Sudska nadležnost

Članak 5.

Za eventualne sporne odnose iz ovog ugovora nadležan je Općinski sud u Varaždinu."

II/ Tužitelji su dužni nadoknaditi tuženom parnični trošak u visini od 7.500,00 kuna u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelji podnose tužbu kod ovog suda u kojoj navode da su od 1991.g. isključivi posjednici stana u Varaždinu, Masarykova 1, nalazećeg u zgradi sagrađenoj na čkbr. 1920/4, a koji se sastoji od 2 sobe, kuhinje, ostave, predsoblja kupaonice i

podruma ukupne površine 63 m2, s time da u navedenom stanu koji je u vlasništvu tužene borave neprekidno od 20.07.1979.g. Tužitelji su sinovi bivših nosioca stanarskog prava na predmetnom stanu - Zorana i Dragice Petrović kojima je pravomoćnom presudom Općinskog suda u Varaždinu br.P.1343/95 (ispravno P.1343/94) primjenom čl. 102. a st. 1 Zakona o stambenim odnosima, oduzeto stanarsko pravo zbog neprijateljske djelatnosti protiv Republike Hrvatske. Iako su tada još maloljetne tužitelje roditelji poveli sobom u Srbiju oni se već nakon dva tjedna vraćaju natrag u predmetni stan u kojem od tada neprekidno i žive. Na temelju spomenute pravomoćne presude P.1343/94 od 02.12.1994.g. ovdje tužena je pokrenula ovršni postupak radi predaje u posjed predmetnog stana. Postupak se vodio pod br.I.2085/95, te je u navedenom postupku ovrha u odnosu na ovdje tužitelje obustavljena rješenjem ovog suda od 28.11.2005.g. Tijekom navedenog ovršnog postupka ovdje tužitelji kao treće osobe bili su upućeni na parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom , a u kojem sporu je i donijeta u njihovu korist pravomoćna presuda ovog suda pod br. P. 1305/01 dana 07.11 2001.god. Nakon obustave ovrhe rješenjem Općinskog suda u Varaždinu br. I. 2085/95 od 28.11 2005.god tužena svako mjesečno na adresu prijepornog stana dostavlja uplatnice za korištenje stana i to u visini 134,11 kn.
Kako tužena sve do danas nije postupila po odredbi čl. 102.a st.2 Zakona o stambenim odnosima prema kojoj je bila dužna ovdje tužiteljima kao članovima obiteljskog domaćinstva , nakon što je sudskom odlukom otkazano stanarsko pravo njihovim roditeljima radi neprijateljske djelatnosti protiv RH,donijeti odluku o davanju na korištenje tog ili drugog odgovarajućeg stana, to tužitelji a nakon što su se prethodno sukladno odredbi čl. 186 a ZPP-a obratili nadležnom Općinskom državnom odvjetništvu zahtjevom za mirno rješenje spora što je tužena odbila ponudivši im sklapanje ugovora o najmu umjesto zaključenje ugovora o korištenju stana , ovom tužbom i traže da se donese presuda kojom bi se nadomjestio ugovor o korištenju stana između parničnih stranaka,

U odgovoru na tužbu i tijekom cijelog postupka tužena se protivi osnovanosti tužbenog zahtjeva ističući da su stupanjem na snagu Zakona o najmu stanova (NN 91/96) kao i Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima prestale vrijediti odredbe Zakona o stambenim odnosima(NN 51/85, 42/86, 22/92 i 70/94) a time je prestalo postojati i pravo korištenja stana. Ističe se da je odredbom čl. 48 st.1 Zakona o najmu stanova propisano pravo osoba koje su stekle pravo koristiti se stanom prema Zakonu o stambenim odnosima da taj stan i otkupe sukladno odredbama Zakona o prodaji stanova nad kojima postoji stanarsko pravo, a u slučaju da ga ne otkupe stječu pravni položaj zaštićenog najmoprimca, pa je tužena u postupku mirnog rješenja spora prije pokretanja ovog postupka tužiteljima i predlagala zaključenje ugovora o najmu stana , na što su se tužitelji oglušili, nisu dostavili dokumentaciju na dostavu koje su bili pozvani niti su se na bilo koji način očitovali na ponudu tužene za mirno rješenje spora, već su pokrenuli ovaj postupak.

Tijekom postupka sud je proveo dokaze uvidom u presudu Općinskog suda u Varaždinu Br. XVIII. P.1343/94 od 2. prosinca 1994. god, u rješenje ovog suda Br. VIII I.2085/95-4 od 25.ožujka 1996.god, u rješenje Br.V.I.2085/95-26 od 28.studenog 2005 god., u rješenje Županijskog suda Varaždin Br. Gž. 811/01 od 28. lipnja 2001 god., u presudu Općinskog suda u Varaždinu Br. XVIII P. 1305/01-27 Od 7. studenog 2001 god. (*sve dostavljeno po tužiteljima uz tužbu u koverti list. 7 . spisa*), u dopis tužene RH Ministarstvo obrane Uprava za ljudske resurse Služba za

stambene poslove, dostavljen I-tužitelju 16. kolovoza 2007. god.(*list 14 spisa*), u dopis tužene RH Ministarstvo obrane Uprava za ljudske resurse Služba za stambene poslove upućen ODO Varaždin 17. travnja 2008.god. (*list 24 spisa*), u očitovanje ODO Varaždin na tužiteljev zahtjev za mirno rješenje spora prije pokretanja ovog postupka od 18. veljače 2008 god. (*list 25-26 spisa*), u presliku računa od 01.05. 2009. god (*list 27 spisa*), izvršen je uvid u cjelokupni parnični spis ovog suda br. XVIII. P. 1305/01.

Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka , ocjenom svakog dokaza posebno i svih zajedno sud je stava da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan te ga je i odbio. Prednje iz razloga što usprkos toga što tužena nesporno nije postupila sukladno čl. 102 a st 2. Zakona o stambenim odnosima (NN 51/85, 42/86, 22/92 i 70/93) i nije **formalnom odlukom** odlučila o davanju na korištenje predmetnog stana ili drugog odgovarajućeg stambenog prostora tužiteljima kao članovima porodičnog domaćinstva ranijih nosioca stanarskog prava kojima je ono otkazano sudskom odlukom zbog neprijateljske djelatnosti protiv RH, isto tužitelji na način kako se to traži ovom tužbom, i to nakon 12.god. po prestanku važenja Zakona o stambenim odnosima pa time i nepostojanja pravnog osnova za postavljanja ovakvog tužbenog zahtjeva, i 7 god. po završetku sporova između stranaka,potpuno neosnovano traže bez uporišta u i jednoj pozitivnoj zakonskoj normi. Dapače čak niti pozivom na Zakon o stambenim odnosima koji je bio na snazi u vrijeme kada je tužena trebala postupiti sukladno odredbi čl. 102. a st. 2. i donijeti **odluku** bilo o davanju tog stana tužiteljima ili drugog odgovarajućeg stambenog prostora na korištenje, o istome se nije zaključivao Ugovor o korištenju stana tj. o navedenom se nije odlučivalo na način kako to tužitelj postavljenim tužbenim zahtjevom traži već, a sukladno čl. 59. tada važećeg Zakona o stambenim odnosima stanarsko pravo stjecalo se **danom useljenja u stan na osnovi pravomoćne odluke o davanju stana na korištenje** ili koje druge valjane pravne osnove. Naime, prema Zakonu o stambenim odnosima koji je bio na snazi prije Zakona o stambenim odnosima (NN 51/85, 42/86, 22/99 i 70/93) po kojem Zakonu tužitelji i traže da se postupi zaista se stanarsko pravo stjecalo zaključenjem ugovora o korištenju stana no stupanjem na snagu Zakona o stambenim odnosima 1985.g. taj Zakon je otklonio Ugovor o korištenju stana kao osnovu stjecanja stanarskog prava već je ta osnova postala Odluka o davanju stana na korištenje.

U ovom postupku ni jedna činjenica među strankama nije sporna već je sporna samo primjena prava.

Pa je tako nesporno:

- da su ovdje tužitelji djeca – članovi porodičnog domaćinstva Petrović Zorana i Dragice koji su na prijepornom stanu bili nosioci stanarskog prava.
- da je roditeljima tužitelja otkazano stanarsko pravo pravomoćnom presudom ovog suda broj P.1343/94 od 02. prosinca 1994.g., a koja presuda je i potvrđena presudom Županijskog suda u Varaždinu od 28.03.1995.g. broj Gž.403/95.
- da je roditeljima tužitelja stanarsko pravo je otkazano zbog razloga propisanog u čl. 102. a st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o stambenim odnosima (NN 22/92).

- da je ovdje tužena kao ovrhovoditelj, a nakon pravomoćnosti ovosudne presude broj P.1343/94 podnijela ovršni prijedlog kojim je tražila predaju u posjed ovdje tuženoj tamo ovrhovoditelju predmetnog stana slobodnog od osoba i stvari te da je taj postupak vođen pod brojem I.2085/95.
- da su ovdje tužitelji, u ovršnom postupku ovog suda broj I.2085/95 upućeni kao treće osobe na pokretanje parnice radi utvrđenja da je izvršenje ispražnjenjem i predajom u posjed predmetnog stana ovdje tuženoj nedopustivo.
- da su u parnici na koju su bili upućeni iz spomenutog izvršnog postupka, a koja se vodila pod brojem P.1305/01 (ranije P.1445/96) ovdje tužitelji uspjeli tj. da je donesena pravomoćna presuda kojom je utvrđeno da je izvršenje koje je određeno rješenjem ovog suda broj I.2085/95-4 od 25.03.1996.g. nedopustivo i to upravo u odnosu na tužitelje Petrović Nenada i Petrović Predraga,te da je predmetna presuda pravomoćna sa danom 29.12.2001.g.

- da su ovdje tužitelji sve od 1991.g. pa i sada isključivi korisnici spornog stana.
- da tužena bez obzira na pravomoćnu sudsku presudu u postupku vođenom kod ovog suda pod brojem P.1343/94 kojom je otkazano stanarsko pravo Petrović Zoranu i Dragici primjenom odredbe čl. 102.a st. 1. ZID Zakona o stambenim odnosima, svako mjesečno i nakon donošenja rečene presude dostavlja račune za **najamninu** za predmetni stan i to na ime Petrović Zorana, a što ovdje tužitelji uredno svako mjesečno i podmiruju.
- da tužena niti nakon pravomoćnosti tj. nakon donošenja drugostupanjske presude broj Gž.403/95 od 28.03.1995.g. kojom je potvrđena presuda broj P.1343/94 o otkazu stanarskog prava roditeljima ovdje tužitelja, a niti nakon pravomoćnosti presude kojom je utvrđeno da je ovrha radi iseljenja ovdje tužitelja iz stana u Varaždinu, Masaryková 6, sastojećeg od dvije sobe, kuhinje, ostave, predsoblja, kupaonice i podruma u površini od 63 m2 u odnosu na ovdje tužitelje nedopuštena, nije postupila po odredbi čl. 102.a st. 2. Zakona o stambenim odnosima tj. nije odlučila o davanju na korištenje dotičnog stanja ili drugog odgovarajućeg stambenog prostora ovdje tužiteljima kao članovima porodičnog domaćinstva ranijih nositelja stambenog prava.

Iz spisa i to dopisa tužene ovdje I-tužitelju od 16.08.2007.g. razvidno je i to da su tužitelji podnijeli zahtjev za otkup stana u Varaždinu, Tome Masaryka 6, no da je njihov zahtjev ovdje tužena odbila uz napomenu da ne posjeduju nikakav pravni akt za predmetni stan pa da stoga da oni i nisu aktivno legitimirani za otkup stana i sklapanje ugovora o kupoprodaji.

Sporno je da li ovdje tužitelji na način kako to traže ovom tužbom, a kojom se traži presudom nadomjestiti Ugovor o korištenju predmetnog stana imaju pravo na navedeno, a s obzirom na činjenicu da je stupanjem na snagu Zakona o najmu stanova (NN 91/96) stavljen izvan snage u cijelosti Zakon o stambenim odnosima (NN 51/85, 42/86, 22/92 i 70/93). Ovaj je sud stava da tužitelji nemaju pravo tj. da je tužbeni zahtjev na način kako su ga postavili neosnovan.

Spomenutim Zakonom o najmu stanova i to čl. 52. propisano je da postupci koji su pokrenuti prema odredbama Zakona o stambenim odnosima do stupanja na snagu tog Zakona a koji je stupio na snagu dana 06.11.1996.g. će se dovršiti prema ranijem Zakonu što znači prema Zakonu o stambenim odnosima. Isto tako

navedenim Zakonom u čl. 30. st. 1. propisano je da danom stupanja na snagu tog Zakona prestaje stanarsko pravo osobama koje su to pravo stekle prema propisima koji su vrijedili do dana stupanja na snagu tog Zakona, a st. 2. da takove osobe danom stupanja na snagu Zakona o najmu stanova stječu prava i obveze najmoprimca, osim onih protiv kojih je u tijeku postupak za otkaz ili prestanak stanarskog prava (st. 3. čl. 30.). Treba reći da je odredbom čl. 42. spomenutog Zakona propisano i to da osobe koje su stekle pravo na kupnju stana prema odredbama Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo ali zbog propisanih razloga to pravo nisu mogli ostvariti u propisanom roku, ovo pravo **zadržavaju i kao najmoprimci** do rokova određenih tim Zakonom.

Iz prethodno citiranih odredaba po stavu ovog suda ovdje tužitelji su nakon završetka spora koji je vođen radi njihovog iseljenja po ovdje tuženom kao tužitelju u postupku P.1305/01 morali, a ukoliko su smatrali (a očito jesu jer to smatraju i tijekom ovog postupka s obzirom na navode punom. tužitelja s ročišta od 01.10.2009.g. kada ona navodi da je tužiteljima prihvatljivije nakon što bi sud donio presudu koja bi zamijenila Ugovor o korištenju stana podnijeti zahtjev za otkup stana, a ne takav zahtjev podnositi kao zaštićeni najmoprimci) da su oni osobe koje su u vrijeme prestanka važenja Zakona o stambenim odnosima imale stanarsko pravo na predmetnom stanu,zatražiti zaključivanje Ugovora o najmu stana sa ovdje tuženim kao vlasnikom stana sa pravom na zaštićenu najamninu te ukoliko su smatrali da imaju pravo na otkup stana podnijeti zahtjev za isto pa ukoliko bi im to ovdje tužena odbila kao što je vidljivo da jeste iz dopisa od 16.08.2007.g. (list 14 spisa) tada su trebali ustati **tužbom kojom bi tražili zaključenje ugovora o kupoprodaji stana** temeljem Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo, a u kakvoj parnici bi se kao prethodno pitanje utvrđivalo da li su tužitelji stekli pravo koristiti se tim stanom i imaju li pravo taj stan otkupiti. Odnosno mogli su pokrenuti parnicu u kojoj bi tražili da sud utvrdi da su oni osobe koje su stekle pravo na kupnju stana prema odredbama Zakona o kupnji stanova, a koje pravo nisu mogle ostvariti u propisanom roku ,sve temeljem odredbe čl. 42. Zakona o najmu stanova.

Po stavu ovog suda tužiteljima nikako ne pripada pravo tražiti od tuženoga zaključenje **Ugovora o korištenju stana** odnosno tražiti od suda da svojom presudom nadomjesti takav ugovor jer oni nisu niti ovlašteni po odredbi čl. 102. a st. 2. Zakona o stambenim odnosima na koji se i sami pozivaju da predlažu donošenje takovog ugovora, a niti propust tužene da postupi prema navedenoj zakonskoj normi ne može proizvesti štetne posljedice na štetu tužitelja, a osim toga kako je već prethodno rečeno u vrijeme važenja Zakona o stamenim odnosima koji je bio na snazi kada su oni kao članovi porodičnog domaćinstva bivših nosioca stanarskog prava nastavili koristiti predmetni stan, a to je bilo 1991.g., nije više uopće postojala mogućnost zaključivanja Ugovora o korištenju stana kojim bi se stjecalo stanarsko pravo već je čl. 59. tog Zakona bilo propisano da se stanarsko pravo stječe danom useljenja u stan na osnovi pravomoćne **odluke** o davanju stana na korištenje ili koje druge valjane pravne osnove. Dakle od dana stupanja na snagu Zakona o stambenim odnosima iz 1985.g. nema više Ugovora o korištenju stana kao pravnog osnova kojim bi se stjecalo stanarsko pravo, što ovom tužbom tužitelji traže, a isto tako danom stupanja na snagu Zakona o najmu stanova svima koji su i stekli stanarsko pravo takovo pravo je prestalo, a oni koji su prema Zakonu o kupnji stanova na kojima postoji stanarsko pravo stekli pravo na kupnju **to pravo su zadržali** i nadalje do rokova i na način kako je to propisano Zakonom o najmu

stanova . Osim toga ističe se da sudska praksa priznaje stanarsko pravo i dugogodišnjim trajnim korištenjem stana od strane osobe kao stanara. (Rev 1121/01-2).

Ovdje treba reći da odluka Ustavnog suda RH broj U-III-1842/02 od 02.02.2006.g., a koju punomoćnik tužitelja prilaže u ovom spisu kao potvrdu osnovanosti tužbenog zahtjeva, nema apsolutno nikakve veze sa postavljenim tužbenim zahtjevom u ovom postupku već potvrđuje jedino osnovanost donijete odluke kojima je Petrović Zoranu i njegovoj supruzi Dragici tj. roditeljima ovdje tužitelja otkazano stanarsko pravo na predmetnom stanu i koja odluka kako je rečeno je donijeta po ovom sudu pod brojem P.1343/94. Svakako izdvojeno mišljenje koje su imali pojedini suci Ustavnog suda prilikom donošenja gore navedene odluke broj U-III-1842/02 nije dio te odluke i nije obvezujuće za nikoga.

Isti stav kao i ovaj sud vidljivi je i iz mnogobrojne sudske prakse pa tako npr. iz ustavne odluke Ustavnog suda RH broj U-III-1925/05 od 19.12.2007.g., a u kojem postupku je podnositeljica podnijela ustavnu tužbu protiv sudske odluke kojom je njoj odbijen zahtjev, a kojim je tražila da **sud utvrdi postojanje njezinog stečenog prava na otkup stana** te da se naloži tamo tuženom da sa njom sklopi Ugovor o kupoprodaji kojeg će u suprotnom zamijeniti presuda. Dakle nije traženo zaključenje Ugovora o korištenju stana kao što to tužitelji traže svojom tužbom već zaključenje Ugovora o kupnji stana. U navedenoj odluci između ostalog navodi se:

„ podnositeljica ustavne tužbe je izgubila stanarsko pravo na prethodnom stanu, ali bi, pod pretpostavkom da joj je drugi odgovarajući stan dodijeljen na korištenje za vrijeme važenja ZSO-a, na njemu ponovo stekla prava i obveze nositeljice stanarskog prava, i to na temelju same činjenice da je ranije imala stanarsko pravo. U vremenskom razdoblju između prestanka jednog i stjecanja drugog stanarskog prava očigledno ne može postojati "pravni vakuum". Naprotiv, tijekom tog razdoblja prava inherentna stanarskom pravu egzistiraju kao "pendentna" prava, te je nedvojbeno da su građani koji su u isto vrijeme bili u istom pravnom položaju kao podnositeljica, ali su postupci za dodjelu zamjenskih stanova u njihovim slučajevima trajali kraće, realizirali stanarska prava i, kao takvi, stekli prava na otkup stanova prema Zakonu o prodaji stanova te, u konačnici, pravo vlasništva na tim stanovima. U konkretnom slučaju, međutim, **postupak dodjele drugog odgovarajućeg stana** podnositeljici ustavne tužbe i uspostave njezinog stanarskog prava na drugom **stanu nije okončan za vrijeme važenja ZSO-a**, a glave I., IV., V., VI., VII., VIII., IX., X. i XI. ZSO-a prestale su važiti stupanjem na snagu Zakona o najmu stanova, 5. studenoga 1996., na temelju odredbe članka 53. tog Zakona. Međutim, **člankom 52. stavkom 1. Zakona o najmu stanova propisano je da će se postupci pokrenuti prema odredbama ZSO-a do stupanja na snagu Zakona o najmu stanova dovršiti prema odredbama ZSO-a.** Ta odredba upućuje na zaključak da je i u promijenjenim zakonodavnim okolnostima osnovano tumačenje prema kojem prava inherentna stanarskom pravu kakvo je postojalo prema ZSO-u, a koja su bila predmetom postupaka započetih za vrijeme njegovog važenja, ali nedovršenih do stupanja na snagu Zakona o najmu stanova, u svojem sadržaju egzistiraju i nakon prestanka važenja ZSO-a. U protivnom, bili bi dovedeni u pitanje smisao i svrha odredbe članka 52. stavka 1. Zakona o najmu stanova. Pritom se podrazumijeva da nakon prestanka važenja ZSO-a više ne postoji pravna osnova za stjecanje stanarskog prava u smislu i sadržaju kakav proizlazi iz ZSO-a, ali poštivanje

načela i vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske utvrđenih napose u člancima 3., 5. i 117. stavku 3. Ustava nalaže zakonodavcu i tijelima nadležnim za provođenje postupaka u kojima se neposrednom primjenom zakona i drugih propisa odlučuje o pravima i obvezama građana, da se rukovode tim načelima i vrednotama i u skladu s njima postupaju."

Ili npr. odluka VSRH broj Gzz 370/01-2 u kojoj se navodi:

„Činjenica da je stupanjem na snagu Zakona o najmu stanova ("Narodne novine", broj 91/96, 73/00) koji je stupio na snagu 5. studenog 1996. godine temeljem čl. 30. tog Zakona prestalo stanarsko pravo osobama koje su to pravo stekle prema propisima koji su vrijedili do dana stupanja na snagu tog Zakona nije odlučna za donošenje zakonite i pravilne odluke u ovom predmetu, jer je S.R. sukladno odredbama ZID ZPS ("Narodne novine", broj 58/95) podnijela zahtjev za kupnju stana prije nego joj je stanarsko pravo prestalo te i po ocjeni ovog suda nije došlo do prekida pravne osnove, pogotovo imajući u vidu odredbu čl. 42. Zakona o najmu stanova prema kojoj odredbi osobe koje su stekle pravo na kupnju stana prema odredbama ZPS, ali zbog **propisanih razloga** to pravo nisu mogle ostvariti u propisanom roku, zadržavaju to pravo **i kao najmoprimci** do rokova određeni tim Zakonom. Prema tome S.R. stupanjem na snagu Zakona o najmu stanova nije izgubila pravo na otkup prijepornog stana budući je svoj zahtjev prema tužiteljici-protutuženici istakla prije nego je taj Zakon stupio na snagu. Iz svega proizlazi da S. R. svoje pravo na **podnošenje tužbe koja nadomješta ugovor o kupoprodaji** stana crpi iz prava na otkup stana koje je stekla pravovremenim podnošenjem zahtjeva za otkup stana koje joj je pravo bilo priznato odredbom čl. 15. ZID ZPS ("Narodne novine", broj 58/79) a to pravo nije izgubila ni stupanjem na snagu Zakona o najmu stanova kako to proizlazi iz odredbe čl. 42. Zakona o najmu stanova. Stoga S.R. nije izgubila pravo na otkup stanarskog prava,jer je zahtjev za otkup stana podnijela tužiteljici-protutuženici u trenutku kada joj je Zakon omogućio da stavi zahtjev za kupnju državnog stana, a to je bilo odmah po stupanju na snagu ZID ZPS ("Narodne novine", broj 58/95)."

„Stanarsko pravo stjecalo se je po ranijim propisima:
danom zakonitog useljenja u stan na osnovu ugovora o korištenju stana (čl. 23. Zakona o stambenim odnosima – "Službeni list" FNRJ, broj 17/62),
zaključenjem ugovora o korištenju stana (čl. 48. Zakona o stambenim odnosima - "Narodne novine", broj 52/74),
danom useljenja u stan na osnovu pravomoćne odluke o davanju stana na korištenje ili koje druge valjane pravne osnove (čl. 59. Zakona o stambenim odnosima - "Narodne novine", broj 51/85).
Sudska praksa priznaje stanarsko pravo i dugogodišnjim trajnim korištenjem stana od strane osobe kao stanara.„ *(Rev 1121/01-2)*

Odredba čl. 102a. st. 2. ZSO propisuje da će vlasnik stana nakon sudske odluke o otkazu ugovora o korištenju stana **odlučiti** o davanju na korištenje dotičnog stana članovima porodičnog domaćinstva ili drugog odgovarajućeg stambenog prostora.

Iz navedene zakonske odredbe proizlazi da je pretpostavka za iseljenje člana porodičnog domaćinstva stanara kojemu je otkazan ugovor o korištenju stana zbog sudjelovanja nositelja stanarskog prava u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske **postojanje odluke** o dodjeli drugog odgovarajućeg stana *(npr. Broj: Vsrh*

Gzz-81/03-2), no u konkretnom slučaju takova je parnica između ovdje stranaka pravomoćno dovršena još 2001 god, nakon koje ne da tužitelje nitko ne traži da isele iz predmetnog stana već kako i sami tužitelji navode vlada „status quo", tj tužitelji niti ne zaključuju ugovor o najmu sa tuženom , niti nakon odbijanja tužene da s njima zaključe ugovor o kupnji stana pokreću postupak u kojem bi navedeno tražili tvrdeći da su to pravo stekli po odredbama ZPS a nisu ga mogli iskoristiti zbog opravdanih razloga već traže tužbom nadomještanje **Ugovora** o korištenju predmetnog stana kojeg neprijeporno koriste, a što ni po jednoj pozitivnoj zakonskoj normi ali ni po ranije važećim propisima na koje se pozivaju tuženi nije u obavezi zaključiti.

Kraj svega do sad navedenog, a uz činjenicu da je tužena odgovarajući tužiteljima na prijedlog za mirno rješenje ovog spora koji su tužitelji pokrenuli tvrdeći da je tužena odbila njihov zahtjev za mirno rješenje ovog spora, tužiteljima i ponudila zaključenje ugovora o najmu stana, što je zapravo jedino i moguće, ovaj sud je stava da apsolutno nikakve osnove nema za usvajanje po tužiteljima ovako postavljenog tužbenog zahtjeva.

Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 163. ZPP-a, pa kako je tuženi u cijelosti uspio u ovome sporu tužitelji su mu dužni solidarno nadoknaditi parnične troškove u visini od 7.500,00 kuna, a koji iznos se odnosi na zastupanje tuženog na dva održana ročišta po zakonskom zastupniku svako u visini od 2.500,00 kuna, kao i trošak sastava odgovora na tužbu u visini od 2.500,00 kuna, a koji trošak je i zatražen sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika pa ga sud i cijelosti dosuđuje.

U Varaždinu, dana 15. listopada 2009.g.

S u d a c:

Dubravka Bosilj, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana po dostavi presude izjaviti žalbu. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud u Varaždinu.

Dna:
1. ZOU Tušek & Parša, odvj. iz Varaždina (za tužitelje)
2. ODO u Varaždinu, Građansko – upravni odjel (za tuženog)

Istovjetnost ovog otpravka s izvornikom ovjerava

Upravitelj sudske pisarnice:
DRAGICA BELIĆ

Republika Hrvatska • Općinski sud u Varaždinu

P-663/08-13

OPĆINSKI SUD
U Varaždinu

Primljeno:
21-12-2009
dne. _____ 20 ____

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U VARAŽDINU

Broj: Gž.1291/09-2

REPUBLIKA HRVATSKA
...VJETNIŠTVO
...ODJEL
...AŽDINU
Primljeno: 04-01-2010
Org. jed. ... Vrijednosti
P-130-41/08.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Varaždinu, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Zlatka Lodete, kao predsjednika vijeća, te Damira Kontreca i Dijane Hofer, kao članova vijeća, u pravnoj stvari I tužitelja PETROVIĆ NENADA i II tužitelja PETROVIĆ PREDRAGA, oboje iz Varaždina, Masarykova 6, zastupanih po punomoćnicima iz ZOU Tušek i Parša, odvjetnicima iz Varaždina, protiv tuženika REPUBLIKE HRVATSKE, MINISTARSTVO OBRANE, zastupanog po Općinskom državnom odvjetništvu u Varaždinu, Građansko-upravni odjel, radi nadomještaja ugovora o korištenju stana, povodom žalbe tužitelja izjavljene protiv presude Općinskog suda u Varaždinu, od 15.listopada 2009.g. br. P.663/08-9, u sjednici vijeća održanoj dana 11. prosinca 2009.g.,

presudio je:

Žalba tužitelja odbija se kao neosnovana i **potvrđuje** se presuda Općinskog suda u Varaždinu br.P.663/08-9 od 15.listopada 2009.g.

Obrazloženje

Pobijanom presudom suda prvoga stupnja odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja kojim se tražilo da se presudom u cijelosti nadomjesti ugovor o korištenju stana između tuženika i tužitelja, u sadržaju kako je to pobliže navedeno u izreci pobijane presude (toč. I. izreke).

Toč. II. izreke presude tužitelji su dužni tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 7.500,00 kn.

Navedenu presudu pravodobno izjavljenom žalbom pobijaju tužitelji i to iz svih zakonskih žalbenih razloga propisanih u čl. 353. Zakona o parničnom postupku (dalje ZPP). U žalbi se prije svega navodi da je sud prvoga stupnja pogrešno protumačio odredbu čl. 59. Zakona o stambenim odnosima (dalje ZSO), budući da ugovor o korištenju stana može biti odgovarajuća osnova za korištenje stana, a to ne mora biti samo odluka o dodjeli stana na korištenje. U obrazloženju se potvrđuje da tuženik nije postupio sukladno odredbi čl. 102. a ZSO i nije formalnom odlukom odlučio o davanju stana na korištenje članovima obiteljskog domaćinstva ranijih nositelja stanarskog prava kojima

je ono otkazano sudskom odlukom zbog neprijateljske djelatnosti. Za tužitelje je neprihvatljivo tumačenje prvostupanjskog suda da su tužitelji trebali podnijeti tužbu kojom bi tražili zaključenje ugovora o kupoprodaji stana i da bi se u tom postupku tada utvrđivalo da li su tužitelji stekli pravo koristiti se predmetnim stanom ili ne. Nadalje se tvrdi da iako je prestao važiti ZSO kojim je regulirano nekadašnje korištenje stana, da to ne znači da je prestalo pravo korištenja (jedno od osnovnih vlasničkih ovlaštenja) i da je takav ugovor zabranjeno zaključiti.

Stoga tužitelji predlažu da se presuda preinači na način da se usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, odnosno podredno da se presuda ukine i predmet vrati sudu prvoga stupnja na ponovno suđenje.

Na žalbu tužitelja nije odgovoreno.

Žalba tužitelja nije osnovana.

Prije svega valja istaći da su u konkretnom slučaju sve relevantne činjenice praktički nesporne između parničnih stranaka.

Naime, roditeljima tužitelja Petrović Zoranu i Dragici prestalo je stanarsko pravo na temelju pravomoćne sudske odluke br. P. 1343/94 od 2. prosinca 1994. godine, koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Varaždinu br. Gž. 403/95 i to zbog razloga propisanog u čl. 102. a st. 1. ZSO (sudjelovanja u neprijateljskoj djelatnosti protiv RH).

Isto tako nije sporno da je tuženik podnio ovršni prijedlog u predmetu I. 2085/95, u kojem je tražio predaju u posjed predmetnog stana u Masarykovoj 6, te da su u tom izvršnom predmetu tužitelji kao treće osobe bile upućene na parnicu radi utvrđenja da je izvršenje ispražnjenjem i predajom u posjed predmetnog stana tuženiku nedopustivo.

U predmetu P. 1305/01 (raniji broj P. 1445/96) tužitelji su uspjeli u postupku, te je utvrđeno da je izvršenje nedopustivo, time da je presuda postala pravomoćna dana 29. prosinca 2001. godine, a nakon donošenja te presude tuženik svaki mjesec dostavlja tužiteljima uplatnicu za plaćanje **najamnine**, što tužitelji redovito od tada i podmiruju.

Nadalje nije sporno da tuženik nije postupio po odredbi čl. 102. a st. 2. ZSO, te nije donio odluku o davanju predmetnog stana ili drugog odgovarajućeg stana na korištenje tužiteljima kao članovima porodičnog domaćinstva ranijih nositelja stanarskog prava. Po mišljenju ovoga suda tuženik je bio dužan donijeti takvu odluku, a što je propustio učiniti. No, tom odlukom tužiteljima da je predmetni stan bio dan na korištenje, a što je posredno i učinjeno činjenicom da od početka 2001. godine tuženik dostavlja tužiteljima uplatnice glede korištenja predmetnog stana.

Isto tako nije sporno da su se tužitelji obratili tuženiku sa zahtjevom za otkup predmetnog stana, da je tuženik njihov zahtjev odbio tvrdeći da ne posjeduju nikakav pravni akt za predmetni stan, radi čega smatra da isti nisu aktivno legitimirani za otkup stana i sklapanje ugovora o kupoprodaji, te da

je u postupku koji je prethodio ovom parničnom postupku, u postupku mirnog rješenja spora, tuženik tužiteljima ponudio sklapanje ugovor o najmu stana.

U ovom predmetu tužitelji traže da se donese presuda koja će nadomjestiti Ugovor o korištenju predmetnog stana, pri čemu tužitelji i u žalbi navode da navedeno pravo nije prestalo, neovisno o tome što je prestao vrijediti ZSO, da isto predstavlja jedno od temeljnih ovlaštenja vlasnika, te da tužiteljima treba upravo takav pravni akt kojim bi mogli dokazati, kasnije, svoj legitimitet za kupnju predmetnog stana.

Prije svega tužitelji u žalbi ističu da presudu pobijaju zbog bitne povede odredaba parničnog postupka, iako se u samoj žalbi taj žalbeni razlog pobliže ne obrazlaže. Stoga je sud ispitao pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, te utvrdio da sud prvoga stupnja nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka, a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu citirane odredbe.

Isto tako, budući je činjenično stanje praktički nesporno, to nije osnovan niti žalbeni razlog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a niti se u žalbi posebno ne navodi koje je to činjenice sud pogrešno, odnosno nepotpuno utvrdio.

Suprotno stajalištu tužitelja, ovaj sud u cijelosti pravilnim prihvaća pravno stajalište prvostupanjskog suda, koje nije dovedeno u pitanje žalbenim navodima tužitelja.

Naime, sud prvoga stupnja pravilno ukazuje da je stupanjem na snagu Zakona o najmu stanova stavljen izvan snage ZSO, a što znači da se stanovi više ne mogu koristiti na temelju ugovora o korištenju stana ili na temelju odluke o dodjeli stana na korištenje, a kako to pogrešno smatraju tužitelji.

Odredbom čl. 30. st. 1. Zakona o najmu stanova propisano je da danom stupanja na snagu ovoga Zakona prestaje stanarsko pravo osobama koje su to pravo stekle prema propisima koji su vrijedili do dana stupanja na snagu tog Zakona. U st. 2. je dalje određeno da osobe iz st. 1. ovog članka danom stupanja na snagu ovoga Zakona stječu prava i obveze najmoprimca, time da je u st. 3. propisano da prava i obveze najmoprimca iznimno ne stječu osobe protiv kojih je u tijeku postupak za otkaz ili prestanak stanarskog prava.

Dakle, osobama koje su imale stanarsko pravo na određenom stanu, a koje nisu otkupile stan na kojem su imale stanarsko pravo prema odredbama Zakona o prodaji stanova na kojima postoji stanarsko pravo, danom stupanja na snagu Zakona o najmu stanova stanarsko pravo prestalo je *ex lege,* dakle po samom zakonu, te su isti stekli prava i obveze najmoprimca.

To bi u konkretnom slučaju značilo da bi tužiteljima, kao članovima porodičnog domaćinstva ranijeg nositelja stanarskog prava, čak i u slučaju da su stekli stanarsko pravo na predmetnom stanu prema ranijim propisima, isto prestalo danom stupanja na snagu Zakona o najmu stanova, te bi isti stekli status najmoprimca (ili zaštićenog najmoprimca).

Kako u vrijeme podnošenja ove tužbe više ne postoji pravni odnos korištenja stana, u kojem odnosu bi vlasnik stana sklopio ugovor o korištenju stana s ovlaštenikom toga prava, to je sud prvog stupnja pravilno primijenio materijalno pravo kada je zahtjev tužitelja odbijen kao neosnovan.

U žalbi tužitelji navode da korištenje stana postoji kao jedno od temeljnih vlasničkih ovlaštenja. Međutim, tužitelji nisu u položaju vlasnika stana, jer bi to pravo vlasništva na predmetnom stanu tek trebali steći, ukoliko bi im tuženik predmetni stan prodao, pri čemu pitanje da li tužiteljima pripada pravo na otkup predmetnog stana ili ne, nije pitanje o kojem se raspravljalo u ovom predmetu, pa isto nije niti predmet ovog žalbenog postupka.

Radi navedenog valjalo je žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a.

Pravilna je i odluka o troškovima postupka budući je ista utemeljena na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a.

U Varaždinu, dne 11. prosinca 2009.g.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Zlatko Lodeta.v.r.

Republika Hrvatska
Županijski sud u Varaždinu

Istovjetnost ovog otpravka
s izvornikom ovjerava

Upravitelj
sudske pisarnice:
Mirjana Badanjek

REPUBLIKA HRVATSKA
DRŽAVNO PRAVOBRANITELJSTVO ŽUPANIJE
VARAŽDINSKE
Primljeno: 13 -11- 2001
Org. jed. | Broj | Prilog | Vrijednost
| F-40 | 01.

BROJ: XVIII.P.1305/01-27

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Varaždinu, po sucu toga suda Sanji Bađun, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja **Petrović Nenada i Predraga iz Varaždina, Masarykova 6,** zastupanih po punomoćniku Korušić Miljenku, odvjetniku iz Varaždina, protiv tuženika **Republika Hrvatska** zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu – Građansko upravni odjel u Varaždinu, radi utvrđenja nedopustivosti ovrhe, nakon održane rasprave dana 7. studenog 2001.g. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zastupnika tuženika, istoga dana,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da izvršenje određeno rješenjem o izvršenju Općinskog suda Varaždin broj I. 2085/95-4 od 25. ožujka 1996. godine, radi iseljenja dužnika Petrović Zorana i Petrović Dragice osobno i sa stvarima iz stana u Varaždinu, Masarykova 6, sastojećeg od dvije sobe, kuhinje, ostave, predsoblja, kupaonice i podruma u površini od 63 m2, i ispražnjenjem i predajom tuženiku Republici Hrvatskoj u posjed navedenog stana, u odnosu na tužitelje Petrović Nenada i Predraga nije dopušteno.

II. Tužena Republika Hrvatska dužna je naknaditi tužiteljima Nenadu Petroviću i Predragu Petroviću iz Varaždina, Masarykova 6 prouzročene parnične troškove u iznosu od 2.516,25 kn u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude, pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

Tužitelji su kod ovoga suda podnijeli tužbu protiv tuženika radi nedopustivosti ovrhe, po kojoj je sud donio ovosudnu presudu broj P.1445/96-20 od 9. svibnja 2000.g., koja je odluka po žalbi tužitelja ukinuta odlukom Županijskog suda u Varaždinu broj Gž.811/01-2 od 28. lipnja 2001.g., te je predmet vraćen istome sudu na ponovni postupak.

Tužitelji su tijekom postupka istakli da su ovosudnim zaključkom broj I.2085/95-21 od 5. studenog 1996.g. upućeni kao treće osobe u toj ovršnoj stvari na pokretanje parničnog postupka protiv tuženika radi utvrđenja da je izvršenje ispražnjenjem i predajom stana vjerovniku – tuženiku određeno rješenjem o izvršenju broj I.2085/95-4 od 25. ožujka 1996.g. nedopušteno. Ističe se da su tužitelji kao članovi porodičnog domaćinstva u predmetnom stanu neprekidno od 29. travnja 1987.g., te da je tuženi otkazujući stanarsko pravo Petrović Zoranu i Dragici, tužiteljevim roditeljima, primjenom čl. 102 a st. 1 Zakona o stambenim odnosima /nadalje: ZSO/ zbog sudjelovanja u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske, trebao primijeniti u odnosu na njih stav 2 čl. 102 a istog zakona, odnosno njima kao članovima domaćinstva ostaviti predmetni stan na korištenje ili im dati

drugi odgovarajući stambeni prostor. Kako je tuženik po pravomoćnosti odluke na temelju koje je određeno iseljenje zatražio prisilnom ovrhom iseljenje i prema tužiteljima, kao članovima domaćinstva, to su tužitelji u ovom predmetu zatražili utvrđenje takove ovrhe nedopuštenom, dok tuženik ne donese odluku iz čl. 102 a st. 2 ZSO-a.

Tuženik se u odgovoru na tužbu usprotivio tužbenom zahtjevu istakavši da se izvršenje koje tužitelji utvrđuju nedopuštenim provodi temeljem pravomoćne ovršne isprave ovoga suda, kojom se ovršnom ispravom otkazuje stanarsko pravo roditeljima tužitelja te im se nalaže iseljenje iz stana kao i istog slobodnog od osoba i stvari predati u posjed tuženiku. Kako tužitelji još uvijek borave u spornom stanu, iako je njihovim roditeljima stanarsko pravo pravomoćno otkazano, evidentno je da nemaju osnova za daljnje korištenje stana. Ističe se da je odredba čl. 102 a prestala važiti dana 5. studenog 1996.g. slijedom čega se tužitelji na istu neosnovano pozivaju.

Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u ovosudni predmet broj I.2085/95, dok druge dokaze sud nije provodio obzirom ih stranke nisu predlagale, a predmet spora je pravno pitanje u svezi s čime nije bilo potrebno provoditi druge dokaze.

Nesporno je između stranaka da je u ovosudnom predmetu broj I.2085/95, temeljem presude broj P.1343/94-18 od 2. prosinca 1994.g., a koja je presuda potvrđena odlukom Županijskog suda u Varaždinu broj Gž.403/95-2 od 28. ožujka 1995.g., roditeljima tužitelja Petrović Zoranu i Dragici otkazano stanarsko pravo primjenom odredbe čl. 102 a st. 1 ZSO, te istima naloženo iseljenje iz stana koji se nalazi u Varaždinu, Masarykova 6, sastojećeg od dvije sobe, kuhinje, ostave, predsoblja, kupaonice i podruma u ukupnoj površini od 63 m2, te im naloženo da taj stan slobodan od osoba i stvari predaju u posjed tuženiku, doneseno rješenje o izvršenju broj I.2085/95-4 od 25. ožujka 1996.g. Nesporno je isto tako da su tužitelji članovi domaćinstva tužitelja kao njihovi sinovi koji i nadalje borave u spornom stanu. Isto je tako nesporno da tuženik nije donio odluku kojom bi tužiteljima dao na korištenje predmetni stan ili drugi odgovarajući stambeni prostor.

Sporno je da li je takova ovrha dopuštena obzirom na odredbu čl. 102 a st. 2 Zakona o izmjenama i dopunama ZSO prema kojoj je vlasnik stana dužan dati na korištenje dotični ili drugi odgovarajući stan članovima domaćinstva osobe kojoj se otkazuje stanarsko pravo po osnovi sudjelovanja u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske, odnosno da li tuženik ima pravo provođenja ovrhe prije no što je donio odluku primjenom čl. 102 a st. 2 citiranog zakona, odnosno osigurao članovima domaćinstva odgovarajući smještaj.

Prema odredbi čl. 102 a st. 1 Zakona o izmjenama i dopunama ZSO stanarsko pravo prestaje onima koji su sudjelovali ili sudjeluju u neprijateljskoj djelatnosti protiv Republike Hrvatske. Prema st. 2 citiranog propisa vlasnik stana nakon sudske odluke o otkazu ugovora o korištenju stana, odlučit će o davanju na korištenje dotičnog stana članovima porodičnog domaćinstva ili drugog odgovarajućeg stambenog prostora.

Iz citiranog propisa jasno proizlazi da je vlasnik stana – tuženik bio dužan nakon donošenja odluke o otkazu stanraskog prava donijeti odluku o davanju na korištenje predmetnog stana tužiteljima kao članovima porodičnog domaćinstva ili pak drugog odgovarajućeg stambenog prostora.

Na ročištu dana 7. studenog 2001.g. utvrđena je nespornim činjenica da tužena nije donijela nikakovu odluku u svezi korištenja predmetnog stana ili osiguranja smještaja tužitelja u drugom odgovarajućem stambenom prostoru, time da je tuženik istakao da je zahtjev za donošenje takove odluke trebao biti iniciran i postavljen od strane tužitelja.

Takvi navodi tuženika ne mogu se prihvatiti iz razloga što obveza donošenja takove odluke leži upravo na tuženiku i to temeljem imperativne norme čl. 102 a st. 2 Zakona o izmjenama i dopunama ZSO, pa nepostupanje tuženika po toj zakonskoj odredbi ne može proizvesti pravne posljedice na štetu tužitelja.

Stoga je sud, postupajući po uputi iz odluke II. stupnja, na nesporno utvrđenom činjeničnom stanju, donio odluku o nedopustivnosti ovrhe iz razloga nepostupanja tuženika prema odredbi čl. 102 a st. 2 Zakona o izmjenama i dopunama ZSO.

Obzirom su tužitelji u cijelosti uspjeli u ovom postupku, to im je sud dosudio naknadu parničnog troška u iznosu od 2.516,25 kn, a koji se trošak odnosi na sastav tužbe, jednog podneska te zastupanja tužitelja na tri održana ročišta kod ovoga suda, te trošak sastava žalbe kao i troška na ime povišenja tarifnih stavaka za poduzimanje radnji za drugu osobu (Tbr. 36), time da punomoćniku za svaku poduzetu radnju pripada po 30 bodova, što uz vrijednost boda od 8,00 kn, paušalnu nagradu od 25 % i PDV od 22 % daje dosuđeni iznos troškova u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika.

U Varaždinu, dana 7. studenog 2001. godine

SUDAC:

Sanja Bađun v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.Žalba se podnosi pismeno u 3 primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud u Varaždinu.

DNA/
1. Korušić Miljenko, odvjetnik iz Varaždina
2. Općinsko državno odvjetništvo – Građansko upravni odjel u Varaždinu

Odluka je pravomoćna i izvršiva
dana 29.12. 2001.
OPĆINSKI SUD U VARAŽDINU
05.12.01.

Republika Hrvatska Općinski sud u Varaždinu

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Revd-1843/2024-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Ivana Vučemila predsjednika vijeća, mr. sc. Senije Ledić članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice, Marine Paulić članice vijeća, Darka Milkovića člana vijeća i Željka Pajalića člana vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Republike Hrvatske, OIB 66486182714, koju zastupa zakonski zastupnik Općinsko državno odvjetništvo u Varaždinu, Građansko - upravni odjel, protiv prvotuženika Predraga Petrovića, OIB 97021137953, iz Varaždina, Tome Masaryka 6, i drugotuženika Nenada Petrovića, OIB 54664435400, iz Varaždina, Tome Masaryka 6, obojicu zastupa punomoćnik Marko Tušek, odvjetnik u Varaždinu, radi isplate, odlučujući o prijedlogu tuženika za dopuštenje revizije protiv presude Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj Gž-2896/2018-3 od 4. ožujka 2020., kojom je djelomično potvrđena, a djelomično preinačena presuda Općinskog suda u Varaždinu, poslovni broj P-450/2017-8 od 22. veljače 2018., u sjednici održanoj 30. rujna 2025.,

r i j e š i o j e:

Prijedlog tuženika za dopuštenje revizije se odbacuje.

Obrazloženje

1. Tuženici su podnijeli prijedlog za dopuštenje revizije protiv presude Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj Gž-2896/2018-3 od 4. ožujka 2020. kojom je djelomično potvrđena, a djelomično preinačena presuda Općinskog suda u Varaždinu, poslovni broj P-450/2017-8 od 22. veljače 2018. Prijedlog je podnesen zbog pravnih pitanja za koja podnositelji navode da su važna za odluku i sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni jer u vezi s naznačenim pitanjima nema prakse revizijskog suda i jer o spornim pitanjima postoji "nejedinstvena sudska praksa viših sudova".

2. Pitanja koja su tuženici naznačili u prijedlogu glase:

"1. Mogu li članovi „porodičnog kućanstva" trpjeti štetne posljedice ukoliko Republika Hrvatska kao vlasnik stana na kojem je postojalo stanarsko pravo nije ispunila svoju zakonsku obvezu propisanu tadašnjim člankom 102. Zakona o stambenim odnosima (ZSO) prema kojoj je Republika Hrvatska kao vlasnica trebala odlučiti o tome da li će članovima porodičnog domaćinstva ostaviti predmetni stan ili će im dati drugi odgovarajući stambeni prostor;

2. Jesu li članovi „porodičnog kućanstva" koji i nadalje posjeduju stan nakon što je nositelju stanarskog prava oduzeto stanarsko pravo, postali nepošteni posjednici, odnosno postaju li članovi "porodičnog kućanstva" nepošteni posjednici isključivo na temelju činjenice da je nositelju stanarskog prava oduzeto stanarsko pravo, a osobito ukoliko Republika Hrvatska nije ispunila svoju zakonsku obvezu da članovima porodičnog kućanstva ostavi predmetni stan ili da im dade drugi odgovarajući stambeni prostor?"

3. Tužiteljica nije odgovorila na prijedlog tuženika.

4. Postupajući u skladu s odredbama članka 385.a stavka 1. i članka 387. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP), revizijski sud ocjenjuje da za dopuštenje revizije nisu ostvarene materijalnopravne pretpostavke propisane navedenim zakonskim odredbama jer na to ne upućuje sadržaj prijedloga i njegovih priloga kao ni naznačeni indikatori važnosti.

5. Naime, predmetni je postupak vođen radi isplate naknade koristi koju su tuženici ostvarili kao posjednici stana u Varaždinu, Masarykova 6/2, površine 69,58 m². Kako je u postupku utvrđeno da su tuženici bili pošteni posjednici predmetnog stana u razdoblju nakon 11. prosinca 2009., to je tužbeni zahtjev prihvaćen za razdoblje od prosinca 2009. do studenoga 2013., dok je za razdoblje od 15. veljače 2002. do 15. prosinca 2009. odbijen na temelju činjenice da su u tom razdoblju tuženici bili savjesni posjednici stana, pa je ocijenjeno da tužiteljici u tom razdoblju ne pripada pravo na naknadu koristi u smislu odredbe članka 165. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/05 i 94/17).

5.1. Ocjena (ne)osnovanosti tužbenog zahtjeva utemeljena je na slijedećim pravno odlučnim činjenicama: tuženici koriste stan u Varaždinu, Masarykova 6/2, drugi kat, koji je u vlasništvu tužiteljice, a na upravljanju Ministarstva obrane; na tom je stanu roditeljima tuženika, Zoranu i Dragici Petrović, otkazano stanarsko pravo pravomoćnom presudom Općinskog suda u Varaždinu, poslovni broj P-1343/1994-18 od 2. prosinca 1994. (potvrđena presudom Županijskog suda u Varaždinu, poslovni broj Gž-403/1995-2 od 28. ožujka 1995.); tuženicima je odbijen tužbeni zahtjev radi nadomještanja Ugovora o korištenju predmetnog stana pravomoćnom presudom Općinskog suda u Varaždinu, poslovni broj P-663/2008-9 od 15. listopada 2009. (potvrđena presudom Županijskog suda u Varaždin broj Gž-1291/2009-2 od 11. prosinca 2009.); protiv roditelja tuženika bio je pred prvostupanjskim sudom pokrenut postupak radi prisilnog iseljenja i ispražnjenja stana pod poslovnim brojem I-2085/2009 u kojem su postupku tuženici kao treće osobe istakli prigovor te su upućeni povodom tog prigovora na parnični postupak radi utvrđenja nedopustivosti ovrhe u odnosu na njih; taj je postupak pokrenut pod brojem P-1305/2001 nakon čega je donesena presuda broj P-1305/2001 od 7. studenoga 2001. kojom je utvrđena nedopustivost ovrhe u odnosu na tuženike; do podnošenja tužbe u ovom predmetu tuženici nemaju ugovor s tužiteljicom u vezi sa stanovanjem u predmetnom stanu.

6. Revizijski sud, suprotno navodima predlagatelja, ocjenjuje da pobijana presuda u dosuđujućem dijelu koji se pobija nije protivna odluci donesenoj u naprijed navedenom postupku radi nedopustivosti ovrhe (čak i neovisno o tome što se radi o prvostupanjskoj odluci) zato što u vrijeme donošenja te odluke nije postojala odluka o pravima tužitelja na predmetnom stanu budući da je takva odluka donesena tek 2009. kada je pravomoćno odbijen zahtjev tužitelja kojim su tražili ostvarenje prava na korištenje predmetnog stana u kojem postupku, međutim, nisu uspjeli. U tom smislu ova okolnost nije od utjecaja ni na legitimna očekivanja tuženika u ovom postupku jer je njome upravo i ukazano da o pravima tuženika treba meritorno odučiti što je spomenutom kasnijom odlukom i učinjeno, ali na način negativan za tuženike.

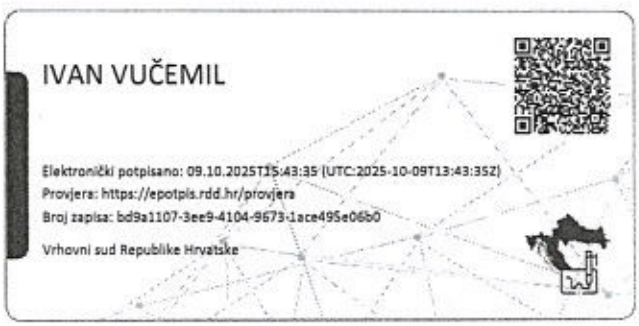
7. U vezi s isticanjem nepostojanja prakse revizijskog suda kao razloga važnosti za dopuštenje revizije, predlagatelji temelje prijedlog na netočnoj činjeničnoj tvrdnji da su sudovi utemeljili ocjenu osnovanosti dosuđujućeg dijela zahtjeva na utvrđenju činjenice nepoštenja posjeda tužitelja u predmetnom stanu od "samog trenutka kada je njihovim roditeljima oduzeto stanarsko pravo", što nije točno jer je u postupku ocijenjeno da su tuženici bili savjesni posjednici predmetnog stana sve dok nije pravomoćno odlučno o njihovu zahtjevu za korištenje predmetnog stana, dakle do prosinca 2009., dok je tužbeni zahtjev za prethodno razdoblje od 2002. do prosinca 2009. odbijen. Pitanja koja se činjenično ne naslanjaju na činjenice koje su kao pravno relevantne utvrđene u postupku pred nižestupanjskim sudovima, nisu važna pitanja koja bi mogla biti osnova za dopuštenje revizije.

8. Nadalje, imajući na umu da je reviziji po dopuštenju po važećem, novom konceptu koji je prihvaćen u domaćem parničnom postupku, u smislu odredbe članka 385.a ZPP, primarna svrha donošenje presuda s precedentnim učinkom, a u skladu s njezinom javnom funkcijom, najviši sud ocjenjuje da sadržaj prijedloga i njegovih priloga ne ukazuju da bi, u skladu s naprijed navedenom funkcijom revizije, bilo potrebno uskladiti pobijanu presudu s ustaljenom sudskom praksom, niti da bi sudsku praksu bilo potrebno uskladiti sa suvremenim društvenim okolnostima, standardima zaštite ljudskih prava uspostavljenima u praksi europskih ili domaćih sudova ili da postoje drugi razlozi na temelju kojih bi dopuštenjem revizije bila ostvarena javnopravna funkcija revizije koja se očituje u osiguranju jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

9. U takvim je okolnostima na temelju odredbe članka 387. stavaka 1. i 5. ZPP u vezi s člankom 7. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj 80/22) prijedlog za dopuštenje revizije valjalo odbaciti i riješiti kao u izreci ovog rješenja.

Zagreb, 30. rujna 2025.

Predsjednik vijeća
Ivan Vučemil

Broj zapisa: **9-3086f-cf19c**

Kontrolni broj: **03ca7-2e9d2-8ca0d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Vrhovni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

1066

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA
POLICIJSKA UPRAVA VARAŽDINSKA
POLICIJSKA POSTAJA VARAŽDIN

Broj: 511-14-05/2-5295/2017
Varaždin, 22.09.2017. godine

MINISTARSTVO OBRANE
ZAGREB
ODJEL ZA STANOVE, GARAŽE I POSLOVNE PROSTORE
ZAGREB, Zvonimirova 12

PREDMET: - PREDRAG PETROVIĆ,
- provjera korištenja stana,
- dostavlja se.-

Veza: Vaš broj KLASA: 371-01/17-01/115
URBROJ: 512M3-020102S-17-191 od 29. 08. 2017. godine

Postupajući po Vašem dopisu broj i datum iz veze izvješćujemo Vas da smo terenskom provjerom na terenu utvrdili da predmetni Predrag Petrović ne živi na adresi Varaždin, Tome Masaryka broj 6, a koji se nalazi u vlasništvu Ministarstva obrane. Nadalje utvrđeno da Petrović Predrag povremeno dolazi u stan, dok se u razgovoru sa susjedima došlo do saznanja da u predmetnom stanu stanuje jedna ženska osoba, koja nije poznata susjedima imenom i prezimenom, a koja osoba nije zatečena po policijskim službenicima za vrijeme vršenja terenske provjere.

Uvidom u IS MUP-a RH utvrđeno da predmetni ima prijavljeno prebivalište na rečenoj adresi u Varaždinu, Tome Masaryka 6 od 29. 04. 1987. godine.

REPUBLIKA HRVATSKA - MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA - POLICIJSKA UPRAVA VARAŽDINSKA - POLICIJSKA POSTAJA VARAŽDIN

NAČELNIK
Krešo Bosak

55008845

2 - 10 - 2018

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA
POLICIJSKA UPRAVA VARAŽDINSKA
POLICIJSKA POSTAJA VARAŽDIN

Broj: 511-14-05/2-5025/2018. MM
Varaždin, 05.10.2018. godine

MINISTARSTVO OBRANE – ZAGREB
Odjel za stanove, garaže i poslovne prostore
Zagreb, Zvonimirova 12

PREDMET: Predrag Petrović
- provjera korištenje stana
- dostavlja se.-

Veza : Vaš URBROJ: 512M3S-020102-18-626. Klasa: 371-01/17-01/115 od 21.09.2018. godine

Izvješćujemo Vas da smo postupili po Vašem traženju iz dopisa broj i datum gornji a koji se odnosi na provjeru korisnika stana na adresi Varaždin, Tome Masaryka br.6 a koji koristi Predrag Petrović sa prijavljenim prebivalištem na naređenoj adresi.

Terenskom provjerom utvrđeno je da predmetni stan Petrović Predrag ne koristi unazad dvije do tri godine već je isti iznajmljuje bez ugovora o najmu stana . Trenutačno u u naređenom stanu u najmu, privremeno , bez ugovora o najmu živi Kovaček Željka iz Sračinca 8. Svibnja , sa kćerkom Tena Kovaček(2003).

NAČELNIK
Krešo Bosak

O TOME OBAVIJEST
Služba zajedničkih i upravnih poslova PU Varaždinske

5500884 9

1270

ZAPISNIK O IZVIDU STANA

PODACI O STANU	
GRAD	VARAŽDIN
ŠIFRA STANA	55008849
ULICA i KUĆNI BROJ	TOME MASARYKA 6
KAT	2.
STANJE STANA	a) uređen b) neuređen, potrebna manja ulaganja c) neuvjetan, potrebna veća ulaganja d) devastiran, u cijelosti neuvjetan
KORIŠTENJE STANA	a) stan se uredno koristi b) stan se koristi povremeno c) korisnik ne koristi stan d) stan koriste treće osobe (podstanari) e) stan prazan

PODACI O KORISNIKU				
IME I PREZIME	PREDRAG PETROVIĆ			
OIB				
JMBG				
STATUS KORISNIKA	a) DVO b) MUP c) državni službenik d) HRVI	e) hrvatski branitelj f) umirovljeni DVO/MUP g) civilna osoba		
Od kada korisnik koristi stan (mjesec, godina)				
Članovi obiteljskog domaćinstva				
IME	PREZIME	SRODSTVO	OIB	DATUM ROĐENJA
STAN KORISTI TREĆA OSOBA (popunjava se samo ako stan koristi podstanar)				
IME I PREZIME				
OIB				
Od kada koristi stan (datum)				
UPRAVITELJ ZGRADE				
PREDSTAVNIK SUVLASNIKA	Ime i prezime	Broj telefona		

Datum izvida 12.12.2016 i 14.12.2016.

IZVID IZVRŠILI:

Potpis korisnika _____

1. _____
(upisati čitko ime i prezime, potpis)

Potpis druge osobe:

2. _____
(upisati čitko ime i prezime, potpis)

_____
(upisati čitko ime i prezime, svojstvo, potpis)

VIDI NAPOMENU IZA NA DRUGOJ STRANI OVOG LISTA

Napomena o stanu:

UREDNO ZATEČEN STAN

PREMA IZJAVI GOSPODINA DALIBORA LJUBENKOVA (STAN PREKO PUTA) GOSPODIN PREDRAG PETROVIĆ NE ŽIVI U STANU VEĆ VIŠE GODINA A POVREMENO PUTA TJEDNO DOĐE A STAN JE IZNAJMLJEN, A SAD JE TRENUTNO PRAZAN. GOSPODIN DALIBOR NITE ULAZIO U STAN.

OBILAZAK OBAVLJAN 12. I 14. 12. 2016

DALIBOR LJUBENKOV

14. 12. 2016

Napomena o korisniku:

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA
POLICIJSKA UPRAVA VARAŽDINSKA
POLICIJSKA POSTAJA VARAŽDIN

KLASA: 210-01/23-011/4791.-
URBROJ: 511-14-05-23-2.-
Varaždin, 20. travnja 2023. godine.-

SLUŽBENA ZABILJEŠKA

o postupanju policijskog službenika

Sastavljena dana 20. travnja 2023. godine u prostorijama Policijske postaje Varaždin povodom postupanja sukladno dopisu Ministarstva obrane KLASA: 371-01/23-04/4; URBROJ: 512-2401-23-2 od 3. travnja 2023. godine, a koji se odnosi na dostavu podataka za stan u Varaždinu, na adresi Tome Masaryka kbr. 6.

Sukladno navedenom dana 14. travnja 2023. godine izvršena je terenska provjera na navedenoj adresi kojom prilikom su u stanu na 2. katu zatečeni supružnici ***Jasenka Gott, kći Ivane rođena 11. siječnja 1964. godine u Varaždinu, s prijavljenim prebivalištem u Varaždinu, na adresi Optujska kbr. 37*** i ***Jasminko Gott, sin Josipa, rođen 21. studenog 1960. godine u Varaždinu, s prijavljenim prebivalištem u Nedelišću, na adresi Trg Republike kbr. 13***.

U obavljenom razgovoru s predmetnima došlo se do saznanja da u navedenom stanu neprijavljeno borave od mjeseca studenog 2021. godine. Nadalje utvrđeno je kako su isti do 10. studenoga 2021. godine stanovali u Kuršancu u vikend naselju „Požgališće", gdje su imali objekt za smještaj mačaka lutalica (Udruga „Životni zov" Varaždin), koji je tog dana izgorio u požaru. Budući nisu imali gdje stanovati putem Internet stranice „Facebook" su objavili kako traže pomoć oko smještaja. Na navedenu objavu im se javio prijatelj Predrag Petrović koji im je rekao kako u Varaždinu ima stan u kojem mogu živjeti. Sukladno navedenom u stan su se uselili tijekom mjeseca studenog 2021. godine, te koriste cijeli stan osim jedne sobe u kojoj je smješten Predrag. Na okolnosti natpisa na ulaznim vratima „MAKE BETTER" j.d.o.o. i „IZOBILJE" j.d.o.o. istaknuli su kako su to neka poduzeća koja je Predrag otvorio, a o tome nemaju nikakvih drugih saznanja.

Navedenom prilikom Predrag Petrović nije zatečen, a prema izjavi zatečenih trenutno se nalazi poslovno u Zagrebu. O obavljenim razgovorima s Jasenkom i Jasminkom su sastavljene opširnije službene zabilješke.

Dana 20. travnja 2023. godine ponovo je izvršena terenska provjera na gore navedenoj adresi kojom prilikom je pored predmetnih osoba zatečen i ***Predrag Petrović, sin Zorana, rođen 13. prosinca 1974. godine u Varaždinu, s prijavljenim prebivalištem u Varaždinu, na adresi Tome Masaryka kbr. 6***. Na navedene okolnosti obavljen je razgovor s Predragom, o čemu je sastavljena službena zabilješka.

Uvidom u IS MUP-a utvrđeno je da na navedenoj adresi pored ostalih stanara prijavljeno prebivalište imaju predmetni Predrag Petrović i njegov brat ***Nenad Petrović, sin Zorana, rođen 16. ožujka 1976. godine u Varaždinu, OIB: 546644354000***.

Službena zabilješka se daje na znanje i daljnje postupanje.

Policijski službenik

Jurica Batinović

REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA
POLICIJSKA UPRAVA VARAŽDINSKA
POLICIJSKA POSTAJA VARAŽDIN

KLASA: 210-01/23-011/4791.-
URBROJ: 511-14-05-23-2.-
Varaždin, 20. travnja 2023. godine.-

SLUŽBENA ZABILJEŠKA

Sastavljena dana 20. travnja 2023. godine u prostorijama Policijske postaje Varaždin povodom obavljenog razgovora s ***Predragom Petrovićem, sin Zorana, rođen 13. prosinca 1974. godine u Varaždinu, OIB: 97021137953 s prijavljenim prebivalištem u Varaždinu, na adresi Tome Masaryka kbr. 6.***

Razgovor je obavljen dana 20. travnja 2023. godine u prostorijama Policijske postaje Varaždin gdje je predmetni pristupio po usmenom pozivu, a na okolnosti Graditeljske, prirodoslovne i rudarske škole, a na okolnosti dopisu Ministarstva obrane KLASA: 371-01/23-04/4; URBROJ: 512-2401-23-2 od 3. travnja 2023. godine.

Na gore navedene okolnosti Predrag Petrović je izjavio da on prebiva u navedenom stanu u Varaždinu, na adresi Tome Masaryka kbr. 6, ali je često odsutan budući radi posla dosta putuje, a povremeno i boravi kod izvanbračne partnerice u Varaždinu s kojom je u vezi oko 10 godina. Stan je inače još 1980.-tih na korištenje dobio njegov otac Zoran koji je bio „vojno lice", a isti je preminuo prije 2 gocine. U daljnjem dijelu razgovora Predrag je naveo kako je u stanu stanovao još kao dijete i to s roditeljima, te bratom i sestrom. Trenutno se nalazi u statusu zaštićenog najmoprimca i plaća oko 43,00 Eura mjesečne naknade. Na navedenoj adresi je prijavljen i njegov brat Nenad Petrović (16.3.1976.), ali stvarno ne stanuje na istoj budući je na relaciji između Donje Stubice gdje ima prijavljeno boravište i Šibenika gdje mu stanuje bivša supruga s djecom.

Tijekom mjeseca studenog 2021. godine na Internet stranici „Facebook" vidio je objavu prijatelja Jasminka i Jasenke Gott koji su tražili smještaj budući im je u Kušancu izgorjela vikend kuća u kojoj su stanovali. S obzirom na to da je navedeni stan vrlo često prazan radi njegovih gore spomenutih izbivanja, kontaktirao ih je i rekao im da mogu boraviti kod njega te da mogu koristiti cijeli stan osim jedne sobe koju će samo on koristiti, a dužni su plaćati režije koje potroše.

Na okolnosti poduzeća „Izobilje" j.d.o.o. i „Make better" j.d.o.o. Predrag je naveo kako je poduzeće „Izobilje" j.d.o.o. osnovao njegov brat Nenad Petrović tijekom 2021. godine, a poduzeće „Make better" j.d.o.o. je osnovao on u mjesecu

listopadu 2022. godine. Oba poduzeća su uredno prijavljen i registriran, a svi podaci o njima mogu se pronaći u Sudskom registru.

Na navedene okolnosti Predrag nije imao više ništa za izjaviti, a u slučaju potrebe može ga se kontaktirati na mobitel pozivnog broja 095/834-8187.

Policijski službenik

Jurica Batinović